

Selvie ved at give dem Laan, vare overflødige. Ja, dertil vil jeg dog sige, at Leiehusmændene kunne jo dog ikke laane, de faae ikke Prioritetslaan i Kreditforeningerne; men Staten kan give dem Laan til Hjælp til at blive Selviere, kan give dem større Laan, og det er der vel heller ingen Fare ved, naar der blot bliver givet til Folk, der i Virkeligheden ville hjælpe sig selv; der var vel saa heller ingen Fare ved at gaa videre ned, end Kreditforeningen i Virkeligheden kan gaa. At der desuden er andre Veie til at hjælpe de jordløse Husmænd til Jord, foruden det, Staten kunde gjøre, det skal jeg ikke komme videre ind paa, det har jeg maaste ikke engang Lov til; men jeg vil nævne, at der ligge jo Præstegaardsjorderne; de blive mere og mere til Byrde for Præsterne, i det Mindste for Mange af dem, og der bliver jo solgt mange Gaarde ved Tvangsauktioner til skandaløse Priser. Kunde der ikke være Grund til, at Staten nu og da kjøbte enkelte af dem og udstykkede dem. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa dette, men blot antyde, hvad jeg har sigtet til. — Den ærede Taler fra Frederiksberg (Schlegel) mente, at det jo egentlig slet ikke var Lovforslaget, jeg vilde have overveiet, men en hel Del andre Ting. Det er dog ogsaa Lovforslaget, jeg vil have overveiet, og blandt andre Ting hvad der tillige kunde gøres for jordløse Husmænd; de nævnes udtrykkelig i § 6. Jeg mener, at der er Udstilligt at gjøre for dem, og jeg har nævnt, hvad der var at gjøre for deres Boliger. Endelig mener jeg ogsaa, at §§ 3—4—5 i deres Grund hvile paa en rigtig Forudsætning.

Schlegel: § Giffiger jo ikke Andet, end at Loven ikke skal gjælde for jordløse Husmænd, det synes jeg ikke kan være Grund til at tage de jordløse Husmænd med. Søvrigt vil jeg blot bemærke, at det egentlig talt er sært, naar man ser en Sag fra forskellige Sider, hvorledes hver Part kan tro, at hans Standpunkt er det eneste rigtige. Ugesom den ærede Taler mente, at hans Standpunkt er det eneste rigtige, mener jeg fra den modsatte Side, at mit er det eneste rigtige. Jeg mener, at det er utvivlsomt, efter min Opfattelse, at naar man lægger betydelige Indskrænkninger paa Dispositionen over Huse med Jord, enten det er Fæste- eller Leiehuse, vil det bevirke, at Eierne, saasnart et Hus bliver ledigt, ikke have Lust til igjen at benytte det paa den Maade som tidligere og enten nedlægge det eller disponere over det paa anden Maade, og det vil bevirke, at Eierne ikke fremtidig have Lust

til at udlægge nye Huse med Jord, Noget, man hidtil har bestræbt sig for at fremme, og som af Alle er anset for at være i højeste Grad ønskeligt for den Klasse af Befolkningen, der her er Tale om. Men naar Resultatet er, at Huse med Jord for Fremtiden indskrænkes i Stedet for at vøge i Antal, synes det mig, at det bliver til Skade for denne hele Klasse af Befolkningen. Det kan gjerne være, at det ikke bliver til Skade netop for de nuværende Besiddere, som fik en Foræring ved Loven, men for hele den Klasse, som Loven ellers vedrører, vil det være til Skade, og jeg finder derfor, at Lovforslaget vil være til Skade for dem.

Da Ingen yderligere ønskede at yttre sig, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling vedtoges uden Afstemning.

Steffensen: Jeg tillader mig at forelaa dette Forslag henvisst til et Udvalg paa 5 Medlemmer.

Uden Forhandling og Afstemning vedtoges dette Forslag.

Formanden: Valget af Medlemmerne kommer paa Dagsordenen for næste Møde.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var

Tredie Behandling af Forslag til Lov om Forlængelse af Varigheden af Loven af 14de December 1887 om Foranstaltninger imod den saakaldte Svinedifteritis.

(2den Behandling findes i Tidenden Sp. 372).

Der var til denne Behandling ikke stillet noget Ændringsforslag.

Forslagets eneste Paragraf og Spørgsmaalet om dets endelige Vedtagelse sattes til Forhandling.

Ingen begjærede Ordet.

Lovforslaget (se Till. C.) vedtoges enstemmig med 46 Stemmer.